

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **R. O.**, bytem, zast. JUDr. Tomášem Philippim, advokátem se sídlem Hlinky 80, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.08.2016, č.j. JMK 122697/2016, sp. zn. S – JMK 87611/2016/ODOS/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.05.2016, č.j. ODSČ-74359/15-22 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), kterého se dopustil porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona tím, že dne 07.09.2015 v 10:48 hod v Brně na ulici R. při jízdě vozidlem tov. zn., držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 11 odst. 1, 2 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.000,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě dále navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Zdejší soud svým usnesením ze dne 27.09.2016, č.j. 32 A 47/2016-23, které nabylo právní moci dne 25.10.2016, žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že za jízdy vozidlem netelefonoval, což uváděl i po zastavení policejní hlídkou. Policisté na místě jeho argumenty neakceptovali a trvali na své domněnce. Domněnce policistů, ať již vznikla spletením si auta, případně nesprávným vyhodnocením ruky žalobce opřené o hranu dveří vozidla, však dále nic nesvědčilo. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce skutečně držel v ruce telefonní přístroj, či že by měl telefonní přístroj s sebou ve voze. Policejní hlídka blíže domnělý telefonní přístroj nepopsala. Vše je tedy založeno toliko na vágní domněnce policejní hlídky. Ani důkazní videomateriály přitom neobsahují jakýkoliv náznak, že by mohlo být vidět, zda žalobce v ruce cokoliv drží. Z pohledu policejní hlídky by nebylo možno ani takovou skutečnost relevantně zaznamenat. Žalovaný však tyto skutečnosti přešel a výslovně se ztotožnil s výpovědí zasahujícího policisty. V posuzovaném případě se však jednalo o policisty z řad obecní policie, tj. strážníky, u nichž služební ani jiná přísaha či slib nejsou zákonem stanoveny, a tudíž není možné se na ně odvolávat.

Zcela v rozporu s konstantní judikaturou žalovaný odůvodnil hodnocení výpovědi policistů jako jediného relevantního důkazu. Dle žalovaného výpověď policisty korespondovala okolnostem vyplývajícím ze zbylých podkladů. K tomu žalobce namítal, že žádné jiné podklady vyjma záznamů policisty nejsou. Výpověď policisty tak nezapadá do žádného uceleného řetězce (byť nepřímých) důkazů, nýbrž je důvodem jediným. Přiznání vyšší váhy či relevance tvrzení policisty oproti tvrzení žalobce je tedy zcela nepřipustné, neodůvodněné a v rozporu se zásadou rovného přístupu k účastníkům. Žalovaný pak vytváří dojem o šíři důkazního materiálu, nicméně v případě oznámení přestupku, úředního záznamu a svědecké výpovědi zasahujícího policisty jde stále jen o jediné tvrzení téhož policisty. Takové závěry jsou však zcela nesprávné, protiprávní a nezákonné. Vzal-li správní orgán I. stupně i žalovaný v potaz pouze tvrzení policejní hlídky a nepřiznal jakoukoliv právní váhu tvrzení žalobce, jedná se o nerovnost v přístupu správního orgánu k účastníkům řízení a k rovnému hodnocení důkazů (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 7 As 83/2010-63). Vyjma výpovědi policejní hlídky neexistuje žádný jiný důkaz proti žalobci, když je naopak jim popsáný děj v přímém rozporu s jediným připuštěným důkazem – tvrzením policejní hlídky. V řízení nebylo jakkoliv doloženo (nadto ne nade vši pochybnost), že by žalobce za jízdy držel telefonní přístroj v ruce. Žalovaný se však s těmito tvrzeními ve spojitosti s uváděnou judikaturou nevypořádal a omezil se toliko na zhodnocení relevantnosti důkazu výpovědi policisty. Výpověď žalobce však nebyla reálně vzata v potaz. V této souvislosti se přitom žalovaný ocitl v rozporu rovněž s nálezem Ústavního soudu ze dne 22.06.2016, sp.zn. I. ÚS 520/2016. Ústavní soud přitom dovodil, že nelze obecně přikládat vyšší váhu výpovědím policistů oproti výpovědím jednotlivců a existuje-li pouze jediný usvědčující důkaz, je nutno věnovat mimořádnou pozornost a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen. Žalovaný nesprávně vyhodnotil posuzovanou situaci, zvýhodnil výpověď policisty oproti tvrzení žalobce, nepřihlédl přitom k jeho tvrzení a v pochybnostech neuplatnil zásadu *in dubio pro reo*.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně nepřihlédl k jeho omluvě z jednání, přičemž bylo opakovaně rozhodnuto bez jeho účasti. Omluva žalobce však byla odůvodněna jeho již dříve naplánovanou dovolenou. Správní orgán I. stupně však k tomuto nepřihlédl a formalisticky odkázal na nedostatečné odůvodnění omluvy, resp. jejího doložení. Náležitosti doložení omluvy přitom nejsou zákonem přesně vymezeny a je třeba vždy postupovat tak, aby byla šetřena práva účastníků řízení. Jedná-li se o první omluvu účastníka, není obvyklé ani v souladu s účelem zákona a správního řízení, aby správní orgán takové omluvě nevyhověl. Správnímu orgánu I. stupně pak nic nebránilo v nařízení jednání na jakýkoliv jiný nejbližší vhodný termín. Žalobci nadto nebylo zřejmé, jak měl doložit svou plánovanou dovolenou, pokud nešlo např. o dovolenou objednanou u cestovní kanceláře (cestovní smlouva či jiný podobný doklad). U dovolené dlouhodobě naplánované s rodinou, kde účastník odjíždí např. do zahraničí na místo pravidelného trávení dovolené, které má již předem sjednané, avšak není u něj třeba a ani obvyklé předem uzavírat jakoukoliv smlouvu (např. u zahraničního apartmánu ve vlastnictví takového účastníka), pak je nejasné, jak by bylo možno předem takovou dovolenou správnímu orgánu relevantně doložit.

Správní orgán I. stupně žalobce nesprávně nepřizval k jednání ani poté, co mu byla poprvé žalovaným věc vrácena k opětovnému projednání. Žalobci tak byla odňata možnost osobní účasti při jednání a rovněž i osobního vyjádření k dané věci.

S ohledem na všechny v žalobě tvrzené skutečnosti žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný především uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné či stejné jako námitky odvolací, a proto v tomto ohledu zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V rozhodnutí se vypořádal jak s tvrzeními žalobce, tak s důkazní hodnotou jednotlivých provedených důkazů. Nelze přitom přisvědčit námitce žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno jednostranně. Žalovaný totiž zvážil a projednal okolnosti tvrzené žalobcem. Nepřiznal jim však potřebnou důkazní váhu, neboť jeho námitky byly vypořádány tzv. opakem. Naopak ze spisového materiálu nevyplýval jediný důkaz, který by verzi žalobce podpořil. Žalovaný pak považoval skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností, a tudíž nebylo třeba provádět další dokazování, neboť jednotlivé důkazy spolu korespondovaly.

IV.

Obsah repliky žalobce

Žalobce ve své replice uvedl, že žalovaný potvrdil jim uváděné skutečnosti ohledně nesprávného přístupu k projednání a rozhodnutí ve věci. Žalovaný nemůže hodnotit důkazy podle své libovůle a přikládat konkrétním důkazům větší váhu než důkazům jiným, aniž by k tomu měl závažný a podstatný důvod. Stojí-li proti sobě dva protichůdné důkazy, není správní orgán oprávněn jakýkoliv důkaz zvýhodňovat, aniž by nejdříve upřednostnil zásadu „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. V této souvislosti žalobce opětovně poukázal na již výše zmíněný nálezn Ústavního soudu a rozsudek Nejvyššího správního soudu.

V.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází oznámení přestupku ze dne 09.09.2015, sp.zn. MP-03892/04D-15, MPB/04/297/2015/ČT, vypracované Městskou policií Brno, Revír Východ (dále jen „MP“). Součástí správního spisu je i úřední záznam ze dne 07.09.2015, sp.zn. MP-03892/04D-15, v němž je k popisu události mj. uvedeno: „Dne 07.09.2015 v 10:50 hod. při hlídkové činnosti na ulici Rokytova zjistila hlídka V-30 (0744 P. B., 01125 M. M.), výše uvedené vozidlo, jehož řidič držel v ruce telefonní přístroj (mobilní telefon). Tímto svým jednáním řidič porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Hlídka V-30 proto vozidlo na ulici Rokytova standardním způsobem zastavila. Strážník M. M. vyzval řidiče k prokázání totožnosti, předložením ŘP a ORV, čemuž muž vyhověl. Dále je poučil o právu odepřít vysvětlení. Pan Opluštil uvedl, že by chtěl vidět videozáznam svého přestupku. S přestupkem nesouhlasil. Jelikož

Obecní policie není oprávněna projednat uvedený přestupek v blokovém řízení, celou věc postupujeme správnímu orgánu k dořešení. O tomto byl pachatel přestupku poučen. O provedeném zákroku byl v souladu s ustanovením § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb. pořízen videozáznam.“ Úřední záznam je signován za MP Brno str. P. B. a str. M. M.

Součástí přestupkového spisu je dále výpis z evidenční karty žalobce ze dne 04.11.2015, s uvedením aktuálního stavu bodového hodnocení 3 body a s informací, že má 2 záznamy v přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 18.01.2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 18.01.2016, č.j. ODSČ-74359/15-5. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 05.02.2016. Rovněž byl informován o tom, že k ústnímu jednání byl předvolán i svědek.

Usnesením ze dne 25.01.2016, č.j. ODSČ-74359/15-6, vyzval správní orgán I. stupně MP k doplnění spisového materiálu o foto, videodokumentaci a náčrtek místa spáchání s vyznačením stanoviště hlídky MP, polohy vozidla přestupce a směru příjezdu. Přípisem ze dne 29.01.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění spisového materiálu, a to o videozáznamy přiložené na DVD nosiči.

Písemností ze dne 25.01.2016, č.j. ODSČ-74359/15-8, byl za účelem podání svědecké výpovědi ve správním řízení o přestupku předvolán na den 05.02.2016 příslušník MP, str. M. M. .

Žalobce se následně přípisem ze dne 03.02.2016, jež byl správnímu orgánu I. stupně doručen následujícího dne, omluvil z nařízeného ústního jednání. Uvedl: *„(...) na den 5.2.2016 v 10:00 hod. jsem k Vám předvolaný. Dovolte, abych se z tohoto jednání omluvil. Důvod je, že dnes odjíždím na dlouhodobě naplánovanou a zaplacenou zahraniční dovolenou. Na osobní účasti v tomto jednání trvám a dovoluji si Vás poprosit o stanovení náhradního termínu projednání.“*

Dle Protokolu z ústního jednání ze dne 05.02.2016, č.j. ODSČ-74359/15-11, správní orgán I. stupně k omluvě žalobce uvedl, že se omluvil důvodu cesty na plánovanou dovolenou. Podle správního orgánu I. stupně nebyl doložen důležitý důvod omluvy a nebylo, jak ověřit tvrzení žalobce. Omluvu proto nevyhodnotil jako řádnou a považoval podmínky pro ústní jednání v nepřítomnosti žalobce za splněné. Předvolaný svědek, str. M., k věci uvedl následující: *„K věci uvádím, že jsme stáli se služebním vozidlem na ulici R. na křižovatce s ulicí S. Stáli jsme na červenou a viděli jsme před sebou projíždět řadu vozidel jedoucích zprava ve volném směru. Uviděl jsem vozidlo odbočující z ulice S. na ulici R. Řidič vozidla držel v levé ruce telefonní přístroj. Ruku měl u levého ucha. Projel blízko nás a my jsme se za ním vydali. Pokud bych neviděl, že řidič skutečně drží telefon, tak bychom vozidlo vůbec nezastavovali. Na ulici R. jsme ho zastavili. Řidič nesouhlasil se spácháním přestupku.“* Dále byly v průběhu ústního jednání provedeny důkazy čtením a zhlédnutím listin a rovněž i videosouboru na nosiči dat přiloženém ve spisu.

Usnesením ze dne 23.02.2016, č.j. ODSČ-74359/15-13, jež bylo žalobci doručeno téhož dne, stanovil správní orgán I. stupně žalobci lhůtu 15 dnů od doručení usnesení k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil a správní orgán I. stupně vydal dne 06.04.2016 rozhodnutí, č.j. ODSČ-74359/15-14, jímž byl shledán vinným z výše specifikovaného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 07.04.2016 odvolání. Rozhodnutím ze dne 18.05.2016 žalovaný předmětné rozhodnutí zrušil, a to z důvodu aplikace nesprávného zákonného ustanovení při stanovení sankce.

Dne 27.05.2016 poté znovu rozhodl správní orgán I. stupně o vině a sankci žalobce. Správní orgán I. stupně uvedl, že na základě provedených důkazů bylo podle registrační značky jednoznačně určeno vozidlo, které žalobce řídil. Jednoznačně byla určena i totožnost řidiče. Z výpovědi svědka bylo zjištěno, že žalobce držel při jízdě mobilní telefon. Z videozáznamu pak bylo zjištěno, že vozidlo bylo skutečně v zorném poli strážníka, za běžného denního světla. Veškeré zjištěné skutečnosti dle správního orgánu I. stupně tvořily logický celek a vzájemně si neodporovaly.

Dne 31.05.2016 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uplatnil prakticky totožné námitky jako v podané žalobě. Nad rámec žalobních námitek brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně vydal bez jakéhokoliv nového řádného projednání v dané věci nové a obsahově stejné rozhodnutí ve věci. Přitom byl žalovaným zavázán, aby věc nově projednal. Dne 10.08.2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu. Co do hodnocení důvodnosti omluvy z nařízeného ústního jednání se žalovaný zcela ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce tedy neprokázal skutečnosti bránící mu se dostavení k ústnímu jednání, na základě čehož byla jeho omluva shledána jako nedůvodná. Žalovaný se přiklonil k verzi uváděné zasahujícím policistou, neboť jeho výpověď k okolnostem spáchaného přestupku se v zásadních věcech nerozcházela, a naopak s okolnostmi vyplývajícími ze zbylých podkladů korespondovala. Na základě provedených důkazů proto považoval spáchání přestupku žalobcem za spolehlivě prokázané. Žalovaný věc správnímu orgánu I. stupně vrátil s tím, že jej zavázal k vydání nového rozhodnutí, a to s ohledem na nezákonně uloženou sankci. Nezavázal jej k opětovnému nařízení ústního jednání, jak se mylně domníval žalobce. Žalovaný proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Průběh ústního jednání

Žalobce především odkázal na žalobu. Dále uvedl, že místo údajného spáchaní přestupku se nachází v prudké levotočivé zatáčce, přičemž křižovatka je v daném místě

dosti složitá. Okno vozidla žalobce bylo zavřené, a proto nebylo zřejmé, co konkrétně mohli policisté na poměrně velkou vzdálenost vidět. I z optického pohledu je velmi těžce představitelné, že by v této prudké levotočivé zatáčce žalobce levou rukou údajně telefonoval, ačkoliv je pravák.

Shora popsané skutečnosti žalobce uvedl u soudu, neboť až do dne jednání soudu neměl možnost vyjádřit jakoukoliv korekci proběhlých událostí. Nemohl se totiž účastnit ústního jednání u správního orgánu I. stupně, ačkoliv se řádně omluvil. Po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí žalovaným projevila žalobce zájem zúčastnit se dalšího ústního jednání, což mu nebylo umožněno a ve věci bylo rozhodnuto znovu. Správní orgány tak svým postupem poměrně zásadně pochybily.

Žalobce dále u jednání uvedl, že celé rozhodnutí správních orgánů je postaveno na svědecké výpovědi policisty. Dle správních orgánů je zde dána souvislosti několika důkazů, nicméně tyto jsou dle žalobce důkazem jediným, neboť se jedná o pouze o shodu výpovědi policisty se zápisem o dané věci. Jedná se tedy o dva shodné důkazy o tomtéž. V posuzované věci tak existuje pouze tvrzení policisty proti tvrzení žalobce. Je nepřijatelné, pokud správní orgány v dané situaci nezjistily jiný podklad pro správnost jejich závěrů, např. zda byl ve vozidle skutečně telefon a zda se z uvedeného čísla telefonu v danou chvíli volalo. Neexistuje jeden rozumný důvod, proč by mělo být tvrzení policisty postaveno výše, než tvrzení žalobce. Žalobce odkázal a citoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu, č.j. 7 As 83/2010-63 a nálezu Ústavního soudu, sp.zn. I. ÚS 520/16. Nelze vyvyšovat policistu nad běžného občana.

Žalovaný především uvedl, že skutkový stav byl zjištěn v takovém rozsahu, aby mohlo být bez pochybností rozhodnuto. Policista v rámci svědecké výpovědi nevyjádřil jakoukoliv pochybnost stran toho, co viděl, tj. žalobce při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení. Policista pak podával danou výpověď jako svědek se zákonným poučením. K námitce týkající se ústního jednání bez přítomnosti žalobce žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23. V posuzovaném případě nedošlo k doložení důvodu jeho omluvy. Ve zbytku žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě.

Zástupce žalobce následně navrhl k důkazu provedení výsledku žalobce. Soud tento návrh zamítl, neboť to nepovažoval pro posouzení věci za důležité.

VII.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces“

garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážími převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí (jakož i v prvostupňovém rozhodnutí) vyslovil žalovaný (resp. správní orgán I. stupně), je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamena, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Krajský soud považoval za vhodné se nejprve vyjádřit k druhé námitce žalobce, ve které brojil proti postupu žalovaného. Dle žalobce žalovaný nesprávně zhodnotil situaci, neboť správní orgán I. stupně nepřihlédl k jeho omluvě z ústního jednání. Opakovaně pak rozhodoval bez jeho účasti.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

Řádně předvolaný účastník je ten, kterému je dle ustanovení § 59 správního řádu, předvolání doručeno do vlastních rukou alespoň pět dní přede dnem konání ústního jednání. Náležitou omluvou je taková omluva, která došla správnímu orgánu s dostatečným časovým předstihem a která byla odůvodněna důležitými důvody. Obě tyto podmínky musí být naplněny současně.

Krajský soud v tomto směru konstatuje, že obecně je třeba považovat účast obviněného z přestupku na ústním jednání za obligatorní, a to s ohledem na povahu přestupkového řízení. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tento článek Listiny obsahově zjevně souvisí

se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výsledků svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také článek 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v článku 38 odst. 2 Listiny se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost článku 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v článcích 37 a 38 Listiny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

Je tedy zřejmé, že povinnost správního orgánu provést v prvním stupni přestupkového řízení ústní jednání a umožnit obviněnému, aby se tohoto jednání mohl zúčastnit, představuje realizaci jednoho z esenciálních práv obviněného z přestupku. Toto právo však není bezbřehé a zákon blíže stanovuje, že za určitých okolností je možné provést ústní jednání i v nepřítomnosti obviněného. Dle názoru krajského soudu pak posouzení, zda byly v daném případě dány důvody pro jednání v nepřítomnosti žalobce, spočívá zejména ve výkladu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ve slovech „bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“. S odkazem na výše citované ustanovení tedy není podmínka účasti obviněného při ústním jednání absolutní.

Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost, jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z

přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

Právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 10/2013–32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat.

Jak bylo zmíněno již výše, tak přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevinu, jakož i právo na spravedlivý proces. S ohledem na význam ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevinu a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí (obdobně viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.10.2013, č.j. 51 A 14/2012-24).

Ve vztahu k projednávání věci je významná zejména zákonem předvídaná situace, kdy je obviněný z přestupku řádně předvolán, ale přesto se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Problematickým je v tomto ohledu zejména výklad použitých výrazů, resp. neurčitých pojmů, „náležitá omluva“ a „důležitý důvod“. V této souvislosti

lze vycházet z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se k otázce omluvy z ústního jednání v přestupkovém řízení opakovaně vyjadřoval. Správní orgán má s ohledem na vše výše uvedené povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 01.08.2013, č.j. 9 As 90/2012-31). Bude vždy záviset na konkrétních okolnostech případu a důvodu, pro který se obviněný z přestupku nemohl ústního jednání zúčastnit. Dle dosavadní rozhodovací praxe pak lze za důležitý důvod považovat nejen standardní události typu nemoci či úrazu, ale také plánované zahraniční cesty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.05.2009, č.j. 7 As 28/2009-99). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.

Aplikuje-li soud výše uvedené závěry na projednávanou věc, pak je možné konstatovat, že předvolání k ústnímu jednání, včetně poučení, bylo žalobci doručeno dne 18.01.2016. Ten následně požádal o odročení jednání písemností zaslanou prostřednictvím datové schránky a doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 04.02.2016, tj. den před konáním ústního jednání. Žalobce v ní konkrétně uvedl: *„Dovolte, abych se z tohoto jednání omluvil. Důvod je, že dnes odjíždím na dlouhodobě naplánovanou a zaplacenou zahraniční dovolenou.“* Žádné další dokumenty nebyly přiloženy. Dle názoru soudu taková forma omluvy není dostačující, resp. ji nelze považovat za náležitou ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Důvodem je skutečnost, že pouze neurčitým způsobem konstatuje žalobcovu nepřítomnost v České republice, avšak neuvádí bližší specifikaci plánované a zaplacené zahraniční dovolené. Nepřítomnost žalobce navíc není žádným způsobem doložena, aby mohl příslušný správní orgán vůbec zhodnotit, zda byly splněny zákonné podmínky či nikoliv. Lze přitom konstatovat, že žalobce měl dostatečný časový prostor proto, aby se řádně omluvil, v omluvě uvedl konkrétní důvod a tento i důkazně podpořil. Jedná se přitom o obligatorní součást náležité omluvy z jednání, což Nejvyšší správní soud výslovně uvedl ve svém rozsudku ze dne 21.06.2013, č.j. 6 As 25/2013-23: *„Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Předmětná omluva žalobce přitom nevyhověla posledním dvěma podmínkám, neboť toliko vágně konstatoval důvod své omluvy, avšak tento důvod nikterak nedoložil, a to ani následně. Žalobce k tomu namítal, že mu není zřejmé, jak by měla být doložena dovolená, jež nebyla objednána např. u cestovní kanceláře. K tomu soud uvádí, že žalobce toliko nastínil hypotetickou situaci. Žalobce skutečně doposud nepopsal a rovněž nedoložil žádné konkrétní okolnosti, jež by mu reálně znemožňovaly zúčastnit se nařízeného ústního jednání před správním orgánem I. stupně.

V této souvislosti žalobce namítal, že ho správní orgán I. stupně nesprávně nepřizval k jednání ani poté, co byla poprvé věc žalovaným vrácena správnímu orgánu I. stupně k opětovnému projednání. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že žalovaný rozhodnutím ze dne 18.05.2016 zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 06.04.2016 a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, neboť správní orgán I. stupně nesprávně aplikoval zákonné ustanovení při stanovení sankce. Nebylo zrušeno z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu a nutnosti konání nového ústního jednání za přítomnosti žalobce. Soud zde vyšel i se závěrů Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.09.2010, č.j. 51 Ca 11/2009-47, které se týkaly výkladu institutu zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Krajský soud v Hradci Králové přitom uvedl: „V této souvislosti se jistě naskytá otázka, v čem by mělo takové nové projednání spočívat. Obecně vzato, krajský soud nesdílí názor, že by muselo být v takovýchto případech na každou takovou věc nahlíženo, jako kdyby byla v důsledku toho takřikajíc na začátku a že by ji proto bylo nutno v každém případě projednat celou znovu. Rozsah takového projednání bude vždy záležet na důvodech, pro které ke zrušení rozhodnutí došlo a jaké vady se mají v dalším řízení odstraňovat.“ V posuzované věci správní orgán I. stupně nebyl navzdory přesvědčení žalobce povinen znovu nařídít ve věci ústní jednání za účelem zjištění skutkového stavu a k tomuto jej předvolat, neboť skutkový stav (resp. jeho zjištění) nebyl žalovaným v rozhodnutí ze dne 18.05.2016 nikterak zpochybněn. Soud nadto i uvádí, že žalobci nebyla znemožněna jeho procesní obrana, neboť své námitky stran prokázání skutkového stavu a nesprávného postupu správního orgánu I. stupně mohl uplatnit v podaném odvolání, což taktéž učinil.

Soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitka žalobce není důvodná a postup správních orgánů byl přezkoumatelným způsobem a v souladu se zákonem zdůvodněn.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, týkající se prokázání skutkového stavu a hodnocení důkazů. Mezi účastníky není sporu, že dne 07.09.2015 v 10:50 hod jel žalobce vozidlem tov. zn. BMW, reg. zn. x, na ulici Rokytova. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tj. zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podstatou projednávaného případu je posouzení toho, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona. Dle žalobce bylo nesprávně posouzeno, zda na základě výpovědi svědka (příslušníka MP) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný, a to s ohledem na rozpornost jeho výpovědi s tvrzením žalobce. Dle žalobce existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy mobilní telefon. Žalovaný však byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané strážníkem MP byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů se tudíž nachází v rovině hodnocení důkazů, přičemž na jedné straně stojí svědecká výpověď zasahujícího strážníka MP (podepřená oznámením přestupku a úředním záznamem), na straně druhé pak tvrzení žalobce uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v podané žalobě.

Soud k věci uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011–68).

Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně, neboť žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná

fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).

Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22.01.2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, dovodil, že „(...) *úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...).* K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. *svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V posuzovaném případě však správní orgán I. stupně svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostal, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka MP, jenž řídil vozidlo MP a rovněž se žalobcem po zastavení jeho vozidla primárně komunikoval.

Soud přitom z obsahu správního spisu rovněž neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti této svědecké výpovědi z důvodu její nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecká výpovědi zasahujícího příslušníka MP nepostačovala k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, tedy držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzovaném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným relevantním způsobem zdokumentováno. S ohledem na charakter zjištění spáchání přestupku, především rychlosti na sebe navazujících skutečností, ani být jakkoliv zadokumentováno nemohlo, neboť z videozáznamu, jež je obsahem správního spisu, není tato skutečnost seznatelná. Vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět (žalobce

nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědka (policisty, pro jehož oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené oznámením o přestupku a úředním záznamem (úřední záznam byl přitom podepsán oběma zasahujícími příslušníky MP), na straně druhé pak tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.07.2006, č.j. 6 As 47/2005-84, *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“* Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zabýval i žalovaný, přičemž na jeho hodnocení neshledal žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, že hodnověrnější se jeví výpověď strážníka MP, jež přestupek zjistil, tj. str. M.

V posuzovaném případě soud souhlasí se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpověď policisty ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29.08.2011, č.j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědi policisty, neboť tento zpravidla nemá (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonává pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27.09.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že *„(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Aby tedy bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmito závěry nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V posuzované věci byla výpověď str. M. konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti s úředním záznamem ze dne 07.09.2015 a oznámením přestupku. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by strážníci MP měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise (především z videozáznamu zachycujícího průběh kontroly žalobce) není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědka (strážníka MP) zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že strážník MP měl zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobce nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by právě strážníci MP byli jakkoli ovlivňováni. Rovněž ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně, na základě čehož by jejich oznámení a následná výpověď nebyla relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projeвили jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující strážníci MP postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

V tomto ohledu je třeba akcentovat, že v posuzovaném případě správní orgány vycházely z výpovědi zasahujícího strážníka MP, M. M., jenž přestupek zjistil a rovněž vedl kontrolu vozidla žalobce po jeho zastavení z důvodu podezření o spáchání přestupku. Tato výpověď neobsahovala žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Jak již bylo uvedeno tak k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Soud tak v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.07.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Pokud se tedy týká navrhovaného důkazu výsledkem žalobce, považoval soud jeho provedení za zcela nadbytečné a nedůvodné, neboť skutečnosti vyplývající ze správního spisu jsou pro posouzení skutkového stavu zcela dostačující. Žalobce přitom ani soudu nenabídl žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpověď zasahujícího strážníka MP a tím i změnily náhled soudu na průběh spáchání přestupku tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích.

Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp.zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přiřkládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro*

rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Dle názoru soudu žalobce skutečně držel při jízdě telefonní zařízení (mobilní telefon), přičemž tuto skutečnost mohli policisté dobře pozorovat, zvláště pak strážník MP, str. M., který byl na pozici řidiče služebního vozidla (tedy blíže k vozidlu žalobce) a mohl tak dobře vnímat celou situaci. Nemusel v tuto dobu sledovat zároveň provoz a věnovat se řízení, neboť služební vozidlo MP stálo na křižovatce na semaforu. Rovněž i výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly zcela jednoznačně dobré, a to s ohledem na úhel a postavení vozidel, ze kterého žalobce viděli. Ani jedno z vozidel nemělo zatmavená skla a v době spáchání přestupku bylo i dobré počasí. Je vhodné i zdůraznit, že příslušníci MP (zejména poté str. M., jenž přestupek primárně zjistil) pozorovali jízdu žalobce z velmi malé vzdálenosti, přičemž ani jeho vozidlo nejelo nijak rychle. Vozidlo příslušníků MP totiž stálo na semaforu jako první v pořadí a žalobce kolem nich pomalu projížděl a následně odbočoval. Strana řidiče vozidla, tj. žalobce, pak byla blíže vozidlu MP nežli strana spolujezdce vozidla. Policisté pak měli dostatek času přesvědčit se o tom, zda žalobce držel při jízdě telefonní zařízení či nikoliv, tj. zda např. neměl pouze opřený loket o boční stranu vozidla. Následně za vozidlem žalobce pokračovali. V takové situaci není příliš pravděpodobné, aby se ve svém pozorování mylili.

Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodné. Skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47. V něm je mj. uvedeno: „(...) *jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.*“

Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci. Rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určitou výpověď str. M., a to ani v řízení před správními orgány či před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z

povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujícího policisty (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), který zjištěné skutečnosti (žalobce v ruce během řízení vozidla držel mobilní telefon) vnímal lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti, se jeví věrohodnější než verze predestinovaná žalobcem. V posuzovaném případě tudíž s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j 7 As 83/2010-63 (na něž opakovaně odkazoval žalobce) nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení nadto nenavrl žádnou odlišnou verzi skutkového děje, jež by svědčila v jeho prospěch a vyvracela by tvrzení uváděná MP, případně by do posouzení předmětné věci vnesla relevantní pochybnosti. Nepředložil ani žádné důkazy, jež by jeho případné tvrzení prokázaly. Správní orgány proto neměly pochybnost o správnosti tvrzení MP, jež bylo po celou dobu zcela konzistentní. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VIII.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. ledna 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.